

LIBRIS | We know
AGATHA CHRISTIE

NOAPTE NESFÂRȘITĂ

Traducere din limba engleză
CRISTINA-TEODORA BRAIȚ

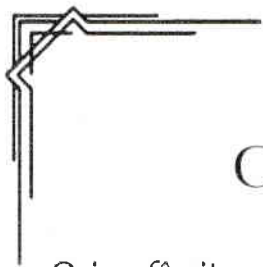
LITERA

București

LBRIS

We know
books

CARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Orice sfârșit e un nou început... Este un citat pe care îl aud adesea de la oameni. Sună bine, dar ce înseamnă el, de fapt?

Există oare un punct anume pe care poți să pui degetul și să zici: „Totul a început în ziua aceea, la cutare oră și în cutare loc, cu întâmplarea cutare?”

Poate că povestea mea a început când am observat notificarea atârnată pe peretele de la *George and Dragon*, anunțând vânzarea prin licitație a valoroasei proprietăți Turnurile, cu detalii despre acri, mile și furlongi¹, împreună cu fotografia extrem de idealizată a casei, așa cum poate că fusese la începuturile sale, în urmă cu 80 sau 100 de ani.

Nu făceam nimic deosebit în momentul acela, mă plimbam doar pe strada principală din Kingston Bishop, un loc fără nici o importanță, de altfel, omorându-mi timpul. Am observat notificarea de vânzare. De ce? Soarta își făcea treaba necurată? Sau poate îmi întindea mâna aurită a norocului? Poți s-o interpretezi oricum.

Sau poate s-ar putea spune că totul a început când l-am întâlnit pe Santonix, mai exact, în cursul

¹ Unitate de măsură echivalentă cu 220 yarzi (n.red.)

discuțiilor pe care le-am avut cu el; pot să închid ochii și să văd: obrații îmbujorați, ochii excesiv de strălucitori și mișcarea mâinii puternice, totuși delicate, care schița și desena planurile și înălțimea caselor. Ale unei anumite case, o casă frumoasă, o casă pe care ar fi fost minunat să o deții!

Dorul meu de a avea un cămin, o casă bună și frumoasă, o casă cum nu aș fi putut spera vreodată să am, se trezi la viață atunci. Era o fantezie fericită pe care o împărtășeam noi doi, acea casă pe care Santonix avea să o construiască pentru mine, dacă avea să reziste destul...

O casă în care, în visurile mele, aș fi locuit cu fata iubită, o casă în care, întocmai ca într-o poveste stupidă pentru copii, aveam să trăim împreună „fericiți până la adânci bătrâneți“. Totul era pură fantezie, pure nerozii, care însă dăduseră naștere valului de dor dinăuntrul meu. Dor de ceva ce era atât de puțin probabil să am vreodată...

Sau, dacă aceasta este o poveste de dragoste – și este o poveste de dragoste, vă jur –, de ce să nu începem de când am zărit-o pentru prima dată pe Ellie, printre brazii întunecați de la Pământul Țiganului?

Pământul Țiganului. Da, poate că ar fi mai bine să încep de acolo, din momentul în care m-am întors dinspre tăblița cu notificarea de vânzare, tremurând ușor din pricina unui nor negru care se abătuse asupra soarelui, și i-am adresat destul

de nonșalant o întrebare unuia dintre localnici, care tunde neglijent un gard viu în apropiere.

- Cum e casa asta... Turnurile?

Mai pot vedea și acum chipul bizar al bătrânului, care mă privi chiorâș și zise:

- Noi nu-i zăcem așa p-aci. Ce nume mai îi și asta? Pufni dezaprobator. O trecut multă vreme de când stătea lume acolo și-i zăceam Turnurile. Apoi pufni din nou.

L-am întrebat atunci cum îi spunea el locului și, din nou, ochii bătrânului cu chip zbârcit fugiră de la mine, în felul acela straniu al oamenilor de la țară de a nu-ți vorbi direct, ci privind peste umărul tău sau după colț, cum se zice, ca și cum ar vedea ceva ce tu nu vezi; apoi zise:

- P-aci îi zăce Pământul Țiganului.

- De ce i se spune așa? l-am întrebat.

- O poveste. Nu prea cunosc nici io. Unu' zăce una, altu'-alta. Apoi continuă: Oarecum, acolo se întâmplă accidente.

- Accidente de mașină?

- Tot felu' de accidente. Mai mult accidente de mașină acuma. Îi un colț rău acolo, vezi tu...

- Ei bine, am răspuns eu, dacă e o curbă periculoasă, nu-i de mirare că se produc accidente.

- Consiliu' Sătesc o pus acolo semnul cu „Pericol“, da' n-o ajutat la nimica. Mai tot timpul să întâmplă accidente.

- Dar de ce al Țiganului? l-am întrebat.

Din nou privirea îi fugi undeva departe de mine și răspunsul lui fu vag:

- Tot felu' de povești. Se zice că o fost pământu' țiganilor cândva și or fost alungați și or aruncat un blăstăm asupra lui.

Am izbucnit în râs.

- Ei, făcu el, poți tu râde, da' îs locuri blăstămate. Voi, deșteptii de la oraș, nu știți de ele. Da' îs locuri blăstămate și pe locu' ăsta îi un blăstăm. Unii or murit aici, în carieră, când or scos piatră să construiască. Bătrânu' Geordie o căzut peste marginea de colo într-o noapte și ș-o rupt grumazu'.

- Beat? am sugerat eu.

- Să poate să fi fost. Îi cam plăcea băutura, chiar așa. Însă mulți bețivi cad - rău de tot chiar -, da' n-au nimica. Da' Geordie... el ș-o rupt gātu'. Acolo - arătă el spre dealul acoperit de pini din spatele lui -, la Pământul Țiganului.

Da, presupun că așa a început totul. Nu că aș fi acordat eu prea multă atenție faptului la momentul respectiv. Se întâmplă pur și simplu că-mi amintesc. Atâta tot. Mă gândesc - asta, când gândesc clar - că am construit un pic momentul în mintea mea. Nu știu dacă am întreat atunci sau mai târziu dacă se mai aflau țigani pe acolo. El mi-a răspuns că nu mai erau prea mulți la acea vreme. Poliția îi mâna mereu mai departe, mi-a zis. Eu am întreat:

- De ce nu-i place nimeni pe țigani?

- Îs o liotă de hoți, răspunse el dezaprobat. Apoi mă privi mai îndeaproape: Poate ai și matale ceva sânge de țigan? sugeră el scrutându-mă.

I-am răspuns că, din câte știam, nu am. E adevărat, semăn puțin cu un țigan, poate că asta e ceea ce m-a fascinat la numele „Pământul Țiganului“. M-am gândit, stând acolo și zâmbindu-i, amuzat de conversația noastră, că poate aveam totuși un pic de sânge de țigan.

Pământul Țiganului. Am luat-o pe drumul șerpuitor care ducea în afara satului și am ajuns printre copacii întunecați, ieșind în cele din urmă în vârful dealului, ca să pot vedea marea și vapoarele. Era o priveliște minunată și m-am gândit, cum mai gândește omu' câteodată: cum ar fi dacă Pământul Țiganului ar fi pământul meu? Așa, pur și simplu. Era doar un gând ridicol. Când am trecut din nou pe lângă prietenul meu care tunde gardurile vii, acesta mi-a zis:

- Dacă ești în căutare de țigani, o avem pe bătrâna doamnă Lee, cum să nu... Maiorul, el i-a dat o căsuță să stea în ea.

- Cine e Maiorul? l-am întrebat eu.

Mi-a răspuns pe un ton șocat:

- Maiorul Phillipot, care altu'?!

Părea foarte supărat că-i adresasem o astfel de întrebare! Am tras concluzia că maiorul Phillipot era însuși Dumnezeu pe plan local. Presupuneam

că doamna Lee era un fel de persoană în întreținerea lui, de care el se îngrijea.

Se pare că cei din familia Phillpot trăiseră acolo cam toată viața și că erau, mai mult sau mai puțin, conducătorii locului.

I-am urat bătrânului meu o zi bună și, dând să plec, acesta mi-a zis:

- Stă în ultima casă de la capătu' străzii. O s-o vezi afară, poate. Nu-i place înăuntru. Țloră cu sânge de țigan nu le prea place.

Așa că iată-mă hoinărind de-a lungul drumului, fluierând și gândindu-mă la Pământul Țiganului. Aproape uitasem ce mi se povestise când am văzut o bătrână înaltă, cu părul negru, fixându-mă cu privirea peste gardul grădinii. Am știut pe loc că era doamna Lee. M-am oprit să vorbesc cu ea.

- Am auzit că știți să-mi spuneți toată istoria despre Pământul Țiganului de colo, am început eu.

Mă privi printre șuvițele de păr negru încâlcit și zise:

- N-am io nici o treabă cu el, băiete. Ascultă-mă pe mine! Ia-ți gândul de acolo! Ești un fecior frumos. Pământul Țiganului nu aduce nimica bun și n-a adus niciodată.

- Văd că e scos la vânzare, am continuat eu.

- Ei, așa o fi, și nebun o fi ăl de l-o cumpăra.

- Cine îl va cumpăra cel mai probabil?

- Îi un constructor care-l vrea. Și nu numa' unu'. O să treacă ieftin. Ai să vezi.

- De ce să treacă ieftin? am întrebat eu, curios. E un loc bun.

Ea nu-mi răspunse.

- Să presupunem că un constructor l-ar cumpăra ieftin, ce-ar face cu el?

Ea chicoti ca pentru sine. Era un râset malițios, neplăcut.

- Dărâma casa veche și dărăpănată și construiește, ce altceva? Douăzeci, treizeci de case, poate și toate cu un blăstăm asupra lor.

Am ignorat ultima parte a frazei și am zis, înainte de a mă putea opri:

- Asta ar fi păcat. Mare păcat!

- O, nu-ți face griji! N-o să aibă nici o bucurie din asta, nici ăi care îl cumpără, nici ăi ce pun cărămizile și mortarul. Un picior va aluneca pe scară, un camion va face accident cu încărcătura, iar țigla va cădea de pe acoperiș și va nimeri ținta. Și copacii, la fel. Dărâmați, poate, de un vânt mare venit pe nepusă masă. O, ai să vezi! Nimeni n-o să scoată nimic bun de la Pământul Țiganului. Ar face mai bine de i-ar da pace. Ai să vezi! Ai să vezi! Dădu din cap cu putere și repetă apoi încet, ca pentru sine: Nimenea care se amestecă la Pământul Țiganului n-o avea noroc. Nimeni n-o avut vreodat'.

Am izbucnit în râs. Ea însă vorbi cu severitate:

- Nu râde, băiete! Să nu cumva să te trezești într-o bună zi că nu-i râsu' tău. Niciodată n-o avut nimeni noroc, nici cu casa, nici cu pământu'.

- Ce s-a petrecut în casă? m-am interesat eu. De ce e goală de atât timp? De ce a fost lăsată să devină o ruină?

- Ai care au trăit acolo mai pe urmă au murit. Toți.

- Cum au murit? am întrebat-o de curiozitate.

- Mai bine să nu mai pomenim. Însă nimeni n-o mai vrut să stea acolo după aia. Au lăsat-o să mucegăiască și să se prăpădească. A fost uitată - și mai bine c-a fost.

- Dar ai putea să-mi spui povestea, am zis eu mios. Dumneata știi cum s-a petrecut totul.

- Io nu port bârfe despre Pământul Țiganului. Vocea îi coborî apoi până la scâncetul prefăcut al unui cerșetor: Îți ghicesc norocu', frumosule, dacă vrei. Pune un bănuț în palmă și ți-oi spune norocu'. Matala ești dintre ăia care vor ajunge departe într-o bună zi.

- Nu cred în prostiile astea cu ghicitul norocului, i-am răspuns eu, și nici bănuți nu am. Nu de dat, oricum.

Ea veni mai aproape de mine și continuă cu o voce mieroasă:

- Șase bănuți. Șase bănuți. Îți spun pentru șase bănuți. Ce e aia? Nimica toată. Îți spun pentru șase bănuți, fiin'că ești un fecior frumos

cu o limbă ascuțită și cu vino-ncoa'. Se poate să ajungi departe.

Am pescuit o monedă de șase penny din buzunar, nu pentru că aş fi crezut în superstițiile ei prostești, ci pentru că, din nu știu ce motiv, îmi plăcea bătrâna aceea prefăcută, chiar dacă îi înțelesesem tertipul. Ea îmi smulse moneda și zise:

- Adă mâna aici! Ambele mâini.

Îmi luă mâinile în gheara ei veștejită și-mi privi palmele întinse. Nu spuse nimic câteva clipe, uitându-se la ele. Apoi îmi lăsă mâinile să cadă brusc, aproape împingându-le. Făcu un pas înapoi și vorbi cu asprime:

- Dacă știi ce-i bine pentru matale, pleacă de la Pământul Țiganului în clipa asta și nu mai veni înapoi! E cea mai bună povață pe care ți-o pot da. Nu mai veni înapoi!

- De ce nu? De ce să nu mai vin?

- Fiin'că, dacă vii înapoi, ai să vii la durere și la pierdere și poate la primejdie. E un necaz, un necaz negru care te așteaptă. Uită că ai văzut vreodată locu' ăsta.

- Ei, acuma...

Însă ea se întoarse și se retrase către căsuța ei. Intră și trânti ușa. Nu sunt superstițios. Cred în noroc, desigur, cine nu crede? Dar nu într-o gramă de superstiții prostești despre case în ruină, cu un blestem asupra lor. Însă aveam sentimentul stânjenitor că bătrâna sinistră chiar văzuse ceva